Gemma Ruiz reivindica el vital paper femení a 'Argelagues'

L'escriptora va ser a Figueres per presentar la seva primera novel·la, que va per la vuitena edició

Gemma Ruiz va llegir alguns fragments del llibre

"Aquesta novel·la meravellosa fajustícia a les dones de la primera meitat del segle XX, a la figura femenina que va patir molt", reconegué el llibreter Eloi Salvat de lallibreria Edison de Figueres en donar entrada a la presentació, divendres passat, d´'Argelagues', la primera novel·la de la periodista Gemma Ruiz (Sabadell, 1975). Un llibre gestat a foc lent (set anys, concretament) que narra, segons l´autora, "la història d´unes heroïnes amb espardenyes que es mereixen més homenatges que els herois de pedra, normalment homes". La seva història, que navega entre els escenaris d´un rural Castellterçol i la industrial Sabadell, ha seduït els lectors i ja porta vuit edicions. "Durant 25 setmanes ha estatentre els 10 més venuts i hem pogut demostrar que un llibre escrit en català de pagès i on es diuen les coses pel seu nom també pot ser el número 1", afirmà contundent Ruiz.

Amb aquest llibre, l´autora no volia fer un exercici de memòria, sinó buscar els perquès, treure a la llum històries silenciades, donar la veu a aquelles dones i nenes que, treballant a les fàbriques, fent de modistes, "van fer possible l´esplendor del tèxtil català". Ruiz va néixer a Sabadell, un dels centres neuràlgics de la indústria tèxtil, i s´ha inspirat en la història de la seva pròpia besàvia i de les dones de la seva família, no per fer-ne un exercici de nostàlgia, sinó per mostrar aquella microhistòria quotidiana que resta oblidada rere la macrohistòria. "Volia ser coherent i fer parlar la gent que no ha tingut mai veu pública", afirmà l´escriptora. A tots ells els fa parlar amb el seu català, farcit d´expressions del món de pagès, del qual Ruiz n´és hereva, i de renecs ben vius. "La meva família m´ha deixat aquest rebost lingüístic, però ha estat un exercici sotmetre´l al ritme que jo volia", assegurà tot confessant que no és d´aquelles autores a les quals li agraden les novel·les evocadores, "sinó anar per feina".

Humor negre punxant

Seguint aquesta línia, l´humor negre també sacseja tot el llibre, un humor punxant com les argelagues, un arbust fortament espinós que li ha servit per titular el llibre. "És com aquestes dones que tenen punxes, que són resistents i modestes", explicà contraposant-les a la imatge masclista de la dona flor. "Les punxes, però, volia que es veiessin amb alegries, és aquell sentit de l´humor tan català, ple d´alegria i energia", digué tot remetent-se a la imatge escollida per la portada, unafotografia de Pérez de Rozas on es veu unes dones de l´època caminant amb un somriure generós. La recerca de la imatge va ser difícil, com també el llarg procés de documentació. Després de trobar-la, però, va motivar l´escriptura d´un capítol especial, que li donés més sentit. Potser Ruiz no s´esperava que molts lectors s´identifiquessin amb ella. "La gent em diu que he escrit la història de les seves

àvies", conclogué.

Font del document:
http://www.emporda.info/cultura/2017/03/28/gemma-ruiz-reivindica-vital-papel/349842.html?utm_source=rss